

та. ОИ този начинъ въ загробнитъ мѣста са намѣрватъ двѣ непри-
кирими безплатни воинства, отживѣлитъ сѣщества и тѣзи които ще
са родятъ. Ако чрезъ науката влѣземъ въ тѣзи мѣста виждамы ги
и двѣтъ и ги открывамы какъто азъ открихъ не само таинствата
на мъртвитъ но и сѣдбата на живуцитъ.

— *Какъто ты откри?* отговори Иона; че стига ли до тамъ по-
знаніето на челоуѣка?

— Искаш ли да испиташъ силата на моитъ познанія, Иона? ис-
каш ли да видишъ образа на сѣдбата си? тѣзи драма е попоучи-
телна отъ драмитъ на Есхила; тя е драма която азъ ти пригот-
вихъ ако си любопытна да видишъ какъ са разговарятъ сѣнитъ.

Настрѣхихъ дѣвницата, докара си на умъ Главка и трепетно въз-
дъхихъ. Тя си помисли: да ли е една и тѣсъ сѣдбата на Главка и
нейната? въ безпокойствіето си тя вѣрваше и не вѣрваше, ту са стра-
хуваше ту са сумняваше на думитъ на странния си угоститель и
подиръ минутно мълченье тя отговори.

— Открытіето може да докара скърбъ или ужасъ, познаніето на
бѣдщността не служи за друго освѣнъ за да отрови настоящето.

— За тебе работата не е тѣй; азъ пожелахъ, Иона, да узнаешъ
бѣдщето ти щастіе и открихъ че твоето бѣдще са прохладна отъ
чистия въздухъ на Елсейскитъ полета и ти приготвя вѣнецъ отъ
триантафилы; сѣдбата която е строга къмъ другитъ иреде за тебе
любовъ и благополучіе; идвашъ ли прочее да видишъ щастіето си
за да са насладитъ изъ — напредъ отъ бѣдщитъ блага?

Иона пакъ си припомни името на Главка, и произнесе низско
сѣгласіето си. Арбакъ са исправи и като я зе за рѣка минъ съ нея
презъ трапезаріята и завѣситъ са вѣздвоихъ като съ чудо и музы-
ката по силна и по весела са повтори. Стигнххъ до единъ редъ
стѣлпове, дѣто отъ сѣка имъ страна течажъ ароматически струи и
най подиръ слѣзохъ въ градината по една голѣма но равна стѣлбаи
Мръкнжло са бѣ вече и мѣсецитъ свѣтиаше поерѣдъ небето; и цвѣ-
тъя, които деня спѣтъ а ноцѣ сладострастно напояватъ въздуха,
пѣлняхъ пространствата на този паркъ, или набраны въ кошници ле-
жахъ у пѣдестала на много статуи които украсявахъ градината.

— Кѣдѣ ма водитъ, Арбаке, попыта Иона очудена.

— Стигнххмы вече, отговори той, като показваше малко зданіе
на края на градината. Туй е храмътъ на орисницата; въ този све-
тый храмъ ще са испѣлни цѣльта ни. Влѣзохъ въ една малка зала
и Арбакъ подигнхъ една черна завѣса, когато Иона влѣзе ти са на-
мѣри въ цѣлна тъмота.